

סיפורים עבריים

בנימינו

מאת גיטה אבינו

לפנינו אנתולוגיה חדשה, מורכבת מקטורים חדשים ומכלול חדשים של סיפורים אשר במרכזם גם הם תודעה אחרת, אמיץ, עוזר האנתולוגיה גיטה אבינו לתוכן מבחר של סיפורים שהוציאו ברובם, קשה (אף הוא ב עריכתו) במשך ארבע שנות קיומה. אפשר לומר, שזוהי אנתולוגיה, צעיר רוח, מרביות של הסיפורים המיוצגים בה הם בשנות השלושים שלהם, ויש אף צעירים יותר, ברובם החלו לכתוב ולפרסם לפני שנים מועטות בלבד, ויש מביניהם ששינו עמם הזכרות ראשונה ודרך דפי, קשת, אולם לא קבענו את המינוח על סמך גילם הממוצע של הכותבים בלבד. העלינו את הנגזרות גם בשל הכנס וצורתם של הסיפורים, שיש בהם גיוש אחר החדש, אמיני גם תרבו, ששלושת הסיפורים והתיקים ביותר, השתתף פורטי סביב כאשר הוא לכתוב, וזה

1. אורן הירז מדרך הכתיבה הירי אליסטית המקובלת על מרבית חברי ריו לעם, מאז הלבו השנים, הוסן והמבירות הספרותיות השינו את י אורן וכתובו הסבה, מבלתי-טובת ובלתי-שפולית לפורדניסטיה ואילו שינתיה, ס. יזהר, לעומת זאת, בתוקף עמדתו המיוחדת במסורות ה ישראליה, מבוקש על ידי כל הור- פיה לסינתזה וכל עורך קובץ ספ רותי פנסה למצוא בו סיפוקי לגי שוע שלו, שוב אחר הוא מקצוע של מודני סביב, הוא פנסה להיווג מתחמי הכתיבה בה הצטיין בשעתו, ולהתאים עצמו לרזות החדשות המ צטבות, התוצאות אינן מוזרות.

וזוהי של הקובץ ותקא בשמות ה חדשים שהוא מביא, 66 בין הצעירים ביותר הכשרון הגולס הוא אברהם ב. יהושע, באנתולוגיה מופיעים שני סיפורים משלו, שניהם סצלי תים לתור כנסת קיים הסגונים המי סורייליסטי-פאנאסטי (ועי' שונה בשני הסיפורים), אין משימה זו מן הקלות במסורת הפונגלת של סיפור קצר, מעלה, הסיים פנסמאגוריה של גולם הרב ולחם ללא סיים, גר שא עבדה המחקר של האגני המי הפל, על הסנפנות ועל דרכי העי גייים של הכתובים הראשונים במל כות המאסאלוגיות, מתרסק בצורת שובסילית ביקוד הרמבי ברוצבות ה ציר, קריג השמש תאכויות, הנכ לוחת אליו כחצים מכל אבן ירושל לוח ביום המסין, מקבלות עטמות איסנית במלשיהם של הכתובים המא סארגונים תאכויות, עבודת המחקר עממה מקבלת משך הסיפור מטען

ין עיצאת, עם הספר, 1962

התיאטרון והביקורת

לפני כמה שבועות הועלתה ב יסיפוזיון אחד, שנקרר בתל-אביב התצגה שמהי, ביקורת על ת ביקורת, ותשובה היה בביקורת התיאטרון, טריטם מבין המחזאים הכמאים, השחקנים ומנהלה-תיאטר אית מהמרמרים עליה, הכותה הרי תה לשים קץ לנוגה האיסטנטי, ש-אין להשיב על השנות המי קורת, להפקיע סידי המפקר את הזכות לחיות לא רק פוסק את רון, אלא גם ל יעדי, ולהביא את השקפות הביקורת לידי ווי כוח ציבורי גלוי בעולם סקיים, שייפצא אנשים המבורים כי הי מבקר טנה או עיוה ירן, באותי מעמד לא נאמר עדין באינו צורה תצעה, ביקורת הביקורת, אך ניתן היה לשער, כי תובר יקיים בצורת סגורים תרבותיים מעל ופי התנוונות, אם במדור, שער התיכוחי ואף במדור הסכתבים לפערת, ואיש לא צרער על זבר תם של אנשי התיאטרון לבוא ולהשיג על זכרי המבקרים, מא לא שמענו זכר ותצידבר על המחשבת הרעיון הזה, עי ש" הרטיע ביום ו יעצר מאמרו של במאי, הקאמיו, גרעון סלוסקין ג.דבר, והיה לזוגה לדרך כלתי רצויה של פוליס, ג סלוסקין אינו יוצא לערוך, ביקורת על הביקורת, אין הוא בא להפריך את דעותיו של דיר חיים גמנו ולחזיקה כי המחזה, פגוע הררי חתי הוא יצירה דראמאטית מעי לה כי המשתק של גושחקים ה ראשיים בהגות התיאטרון הקאמיו היה מזהיר, ואינו רוצה לשכנע אותנו, כי הקונצציה הביקורת שלו היתה נכונה ויעילה לדבריו תמצא המבקר חושא לניסוח הלי טרבות-הכתיבה, לוקה ביהירות ו כשותנות בלתי-מרוכנת, אך בעל המאמר עצמו שוכח כשצולקצמו לקיים סיוות של תרבות-הכיתו ותוסא לתן האאים המורים ביותר, במאמרו של סלוסקין מצויים - בעידן של פנימות אלה - כמה וכמה קביעות נמוגות, שהיו ימי לוח לשמש במים הירון נוקב ור ציש על ביקורת התיאטרון שלנו, אך לצערנו, הוא עצמו דאג להי ריך אותן בסיסיות, על ידי שר טוש, כ-אבלי, בתחלת הקאדנציה השנית של כל פרזאה הוא מודה בזכותו של המבקר להצביע על מגרעותיהם של אמנים, ועל כשי לזנותיהם - אך עליו לומר (את זכריו) כמנטון וכצורה הגולמים את הנושא שהוא דן בו, ואין זו אלא אמירה כוללתית מתומה, שלוסקין מודה בזכותו של המבקר לחשוב כי השחקנית נכשלה ב יסקודה - אך אל לן לשכות את מקומו, וברור שהלקה השני של הפרזאה מכלל את האמת ה רשונת-סאלית המלוכה בחלקה ה ראשון, ואנו מצטערים שאדם מוכי שר, ששכיל ונבון כסלוסקין נחמס בעידנה דייחמא לסנטון תכסיסי זה, במקום לומר במילוי-לב מה מצער אותו כאמת בפרשה זו, אמנם אין אדם נחמס על זכרים שהא משטיע בעטון, אך מי ש כא בחביעה לסיפור האמיתי חייב להיחזק קצת יותר בדבריו שלו.

סודי, שאיש אינו יכול לשפוטו. ר חדשים והאחרונים נושלים גיורים ס ידיו של ילד נכה ועלוב, שאין בו הכוח למצוא אחיה בחיים, הילד מסלבל אל עצמו, מה כתוב שת סה כתוב פתי ורות סוחסת עמט אח את רינו תעלים, בהם השקיע המספר את עבודת הייו, והסיפור מסתיים ב יצאה: פתי ירד נשמו כלום ירדע ארניו - שאלה, שאיש אינו ירדע לתת לת תשובת, ייתכן שבאיו גר רה בעלמה, בלתי ידועה לנוחב עצ סו, היתה התשובת סגונה בעצרת המחקר על התלכות המאסאלוגיות ה יבשה תיוקדגנית - אולם העבדה אבדה, ואיש מן הנוגעים בה אין ב ידיו הספתה להעלותה.

דרך הסיפור הוא דרך תרמו יותר כאשר דרך האמירה הגלויה רק אם אם על ידי צירוף הפרטים השונים, אנו תודדים ללב מתרשה, דרך רס זים זו ערופה בבנין רקע שכולו מני מאסי ואסוף זרות, גם עם הסיפור, הסיים, יש בו מטען סימבולי, ליי אורה ותי סיוס עבודת המחקר, אך תו גם סיוס עבודת הייו של המס סר, סיוס שאין עמו השגה מסרת שכן כל העבודת היתה לשוא, ואילו ותי גם סיוס כל קיום אנושי, בעולם צמא ללא סיוס תחת שמש שויסנית ולהבת.

גם בסיפורו השני שבקובץ, מסע הערב של יתיר, מתאר אברהם ב. יהושע המי זו וססור, המפר הקטן המבאיר יתיר קטור לעולם הנדול רק בחום זקדיקיק: פעם אחת ביום עובדת רכבת תאקסטר הבינארצית בתחנה הקטנה של הכפר - עברת הועלתה במהירות ואינה נעצרת ל י עולם, היי אנשי הכפר מתרועעים מצטמצמים סביב מומנס זה של הדי רת הרכבת, של משב הרוח מן המר הקיק הקוסמים, לבסוף הם מחליטים מתון גיעון הגיוני-מזוקם, להוריד את הרכבת מן המסיל, כדי לזכות פעם אחת לחוש את דופק החיים, כדי לחוש עצר ויארש ומסלה... כאשר נפולת העולה עידן בעיצומן, כבר סגולת המור על מי שיהיה השניר לעוזאל ויצרוב לעולם התיצוני על מפשה ה הבלת שנעשת.

כאמור, מעידים שני הסיפורים על כשרון בולט, דומה ש.הסיים הוא הסיפור השני יותר, מסע הערב של יתיר, יש בו הדים לגושאים שכבר הכרנו, במקשרים שונים.

עם חדש אחר הוא יצחק בן גר, בסיפורו, המגדלי הוא הצליח ליצור אחיזה מסוימת, אך הוא לא השתד רר עדין מן הסגנון המלאכותי הדי מאלץ, שמנסים לעיתים להקנות לתלמידים בבתי-הספר שלנו, וחבל, יש בו בסיפור גם נסיה יתרה לסג ימיגסליות.

סיפורו של אבי עתניאל, שאף הוא שייך לתבורת הצעירים ביותר, שנת אור אחת, הוא בנוסח הסיים בוליום חלל השדוף מרוב שיפוס, הדמות המרכזית שבסיפור, בעל סוס מנומד, חילגי ועלוב, מתבונן מחלר נ ב-כפילי שלו, העובר על הפיגר סיס של הבנין הנבנה והולך ובנתה פעבר לרחוב, יצירת סמל הכפיל נעו שיה בצורה פרימיטיבית למדי, הנכה שומע מידי פעם את הקריאה, אלפי זר, מכיון הפינטים, ומתמלא התרי שות - שכן ותי שמי, לאחר כמה זמן הוא מזהה את אליצור, אלו כפאנות הקריאה - אדם גבות לס די, רחב, שומר שער, פני סלאים ושפופים ותגועותיו זריות, הוא קסץ בין הקורות וגניות חסיד הגדולות, הוא היה חוק, כלומר, ותי האנטיסיד של אליצור הנכה, המקוסח מבחינת גושנית, החלוש והמסכן, יד אליצור הנכה נשא אביו ואמו על ידיהם עד לקוסת השלישית, בה הוא גר עתה, ואילו אליצור אחר מטעם על סיני סיס גבות גבת, בלי להכשל ולמערור, הנכה מוצא תוכן חדש בחייו כחבר נגו מן החלון כאליצור השני, הוא מתבונן בו ומתבונן בו, צופק את הסס, אליצור ברנע שהוא שומע את הקריאות מבחוץ, עד שאליצור השני שומע, כיום בהיר אחד, את צעקותיו, מסב את ראשו, נוכל מן הפינטים ומת, אליצור הנכה שוב אינו מתבונן בעצמו בחוץ, חלוונת הבישטים שלו חזרים אליו, הוא מציא מאסתחתו את אלבום החתבים שלו, שדעה המבחר צריך כנראה לסמל אינפנטיליות, וכל המאורע המי תואר נמשך, שנת אור אחת, כותי רת ישרניות ביותר, שכן גם לא אחד משני האליצורים נראה לנו כי מרסא ראוי להתעסקות בה ארוכה מבנת הסיפור הוא מלאכותי ולא מסבנפ, אלבום זהבים, חלום הכלונת וסציאות הבסיל הם סיטון שהמתבר סכויים מכוח למחור הסיפור, שוב דוח שמספרים לנו ולא יסודות עליהם מרשתת הסיפור, הסיפור מסתמך על יצירת אפקט מספיו, רוצה להעלות ספלים בעלי משפעות ועומק -- ר אינו מניע אף לכלל הירא אלב סמל חייב להיות בעל חשמלות רחבת יותר מן המרסא שהוא בא במקומו, ברנע תורא רק חושף אותו, אין כל הצדקה לסיפוס כמסמן ספרותי זה, הרעיון היסודי, רעיון הכפיל מתבסס רק על הסמעה עם ותי, והרי כדי ליצור כפיל, יש צורך להעמיד היות הנחשפות כמני הקורא רבדיסירכריים כל מוכן נוסף פויה פתח לניסוחים נוספים לתתי-החכרת, גם לא מוכן כלל לרדע אליצור הגדול חייב ליפול מהבנין ולמות, אלא אם כן לא פצא המחבר דרך נאותה יותר לסיים את הסיפור, אם הכיר האיש לפתע ככפיל ואוטמלל שלו, הרי היה תכורא חייב לחוש זאת כאילו שהיא צורת התר אור בסיפור כמות שהוא אין בו כל סמטעות אמיתית.

סיפור ייסרני נוסף, ומשמה במילים מצלליות על רדידות ססותיה הוא, דאריה הבהירה, הנחזרת למלאכי ב ית אריה, בעידן תלמו, אף הוא מן השמרת החדשים, מצליח מאוד כאשר הוא שדאב את השראנו סחיות ילדות, כבי שכותת חאסי, בקיץ שעבר הייתי במבצר-אנטיסטרס ושטתי בסירה על הירקן וקטמיו קנייסוף תעפתי סייא רה ושלחתי מכתבים לאלוהים חללתי סברס ולנתי באוהל ערבי ואכלתי סיתת מן התבון ורכבתי על נבשק-גמל וי בלעתי חיבן וסחיתי סיס מן הגיארה ועשיתי עטפות סנבשולי חסיים וי חלכתי תיש ומיסטקתי מסטיק סקלרי שות מנת והמסתי אותו על הכפא של יונגרסן המחנך וייתי כחוכה וי חכשתי כוכב ספרת ולבשתי מסכת (תמשך עני 6)

סיפורים עבריים בנימינו

(סוף מע"ס 5)

נאו ונדלתי תולדותי וקליתי תירם ופצתי כמלע בחסידה עמה הרגתי שתי התולות והתכלתי צב אחד וקרן שלש צמדעים רעשיות וייבשתי פרי חים כמכשע וגבתי פרמלות מהתגר של רובנישתיין מכבה הסיד ורשתי את הדחילי בגינה ביתהסר ועשיתי בכל יום ארבעה סיבוכים על האפנים של מיקו ופיתחתי את כטני בארבעס כתמרניו ובקסטאניס וסתחתי אסקי סו ומצתי צורקנדל ושכחתי גוגלי מגולו האפתי כמלע על כל דבר בוקרהסילימישמי. זה מה שעשיתי כל הקי עשבר. היאז הוא גדלה ילי דים ויקדה באלט כל הקי עשבר. הקי עשבר.

יש לעיין. כי שיהק לה המזל ל- פשתתקוחה בספרות. לפחות לאתר שהוא זכחה להפוך פרושג אנדי כמלע ביצירתו של הנודן ברטוב. היא מופיעה שוב במספרות שלנו במחלוצות הדעות. שמלבישה אחד מצעירי בניה. אני דר- ברתי אתמול עם אברהם שפירא. אשר כתיב שליטאברהםשפירא. הוא הלך רחוק חובבי רעם עם הלימה לבנה וזכר כובע לבן רעם. עלים לבנות. במסעי אישיהחוששתי אין אותו כח בטיף והיהו כובשת כמלכות חאפי. היא אין בו אותו עושר מילוני. יתכן וראשיתו בקסנוניות. אך נראה לי ש- מסתמנה בה נקראים הילדים של י. לילך. רודני. ודוקא. יש בה גם ה- מלאכותיות. הפער שבין י. לילך לרודני. מתבטא גם בערכים סגנון וגי- שה כתוב הסופר גופו. מענין שמבין 18 השמות של המש- תתפס באנתולוגיה רק שנים הם שמות

בתולדותיו של מוסר. גם רגשות מופ- שים יחזוכים לצידים מוחשיים. אבא! נכון שהוא נשאר אצלנו די היסטק קיל נחלה באחיו. צמיג כנטף מים של ברו דולף. בודאי. השיב שמאליק. בודאי הוא נשאר אצלנו. הוא שיר למש- פחה. הנטף ניהק והקיש כנעבל של כסף.

מוטו אינו יכול להכריח את מעשי לאנשים. כאשר הוא הורג את הכלב לודר כדי להציל את הנער פיקלה אין מילים כביר. והאנשים חושבים אך זהו לנקשה אכזרי. האנשים מבינים מוטו כבד הפה עולה על שאול. ע- לטנו הוריות והמפוצרת מלאה את כל הבית עז-להרגיז. גם לודר הכלב היה נזכה הרבה. ובניגוד לפתגם הע- יק היה פגיעתו רעה. כושר הדיבור הוא זכונה רעה ביסודה; ולמעשה אב- סיו של ארפו אינם זקוקים לזיכורים. האחד זכא את עצמם. כדי למצוא קשר

באילו לעליזה צמור יש כמה מנרצות בבלות. היסטור מושג בפיו של גבר. המספר את רצף המאורעות בגוף ראשון -- וחזי נקרה מסוכנת. שכבר הרבה ספרות נכשלו בגלל זה עליוה צמור לא התגברה על קושי זה. ודמות המספר היא שבלונה הסרה אינטגרליות. ציפיה היא חייה לפליטי השואא. ייתכן המתברר כבורה שואא מתמדת כנגד המסוכמות. והשפת אמת הדעה שמתחת לפני השפה למעשה. לראות את קרבת המילה כחסיבה אחידה. זהו אינו שעות כלבד אלא אף מנוח. אשה. שואא מרה נפש הסרה שמתוך צמרי מתחת ל- מסוה אלנטי ומרשים. אינה חייבת כלל להיות מקרבת השואא. יש מרי נפש בעקב מה עשבר עליהם. ויש מרי נפש בשל קיפוחים שהם מדמינים עצמם. האשה שבתוכה היסטור אינה חייבת כלל ועיקר להיות מניצולי המהות. היא יכולה להיות מופרעת מכל סיבה שהיא. אמיתית או מדומה. צורה תגובת דודי שאינה קנה מידה לציבור שלם. ומה לומר על החברה לידה. הארץ. לעופת העולה האדמה העלובה? הברהמן קשור ויפהפה מבי חרף. עדין נפש ואכול היסטוס מבט נים. לפי מיטב המסורת המנימצלית. רשימתו של עצמם קינן. בתהנה. הכוירה לנו תרגיל מסוים שנהגים הינו לעשותו בביהאספר שנהגים מסיכולוגיית היינו פלעים רעיון מסוים. עצם מסוים. מושא כל שהוא. אמנסים לרשום שרשרת אסוציאציות המתער- ררת בקשר לכך. והיה לרוב משיע- ש. אום בדרך כלל לא ראוי לדפוס.

ספרות פועלים

הו"פ: יוכבד בתימנים שירים מלווח ציוריו של זויק שירתה של י. בתמרים שיכת כולה לזמן השירה הישראלית המודרנית. ספר זה כמיל את מרבית שיריה של המשוררת.

מאסף פרוש הומו פאבר עברית: עדנה קורנפלד רומן: נזקב על קיום אנשי בעידן המתהוה. "חלון" סדרה ג' מס' 3 מרים אורן אני, צפרירה והנסיכה ציורים: מאיר ברימשה (מוטס) להשיג בכל בומיס לספרים ואצל מפיצי ספרית פועלים

על עשב פרא? ליצחק ארלוז- כבר הרבנו בשעות אר הכיבור. זהו אחד היספורים המרשימים שבקר- בן. היסטור הכבד האטום. מלא תצפ- הריח התחושות המפועפעות של מר- מי חסר השם וחסר השייכות. הפרצ- בית? לעצמו. למוטו אין כוח ביטוי עצמי? יש בו תחושת יתרו אשר מחשבותו ידרך הכתיבה מותאמת לכך. זהו כתיבה ציורית. כלה אשמנים עצמים דוממים וזכום למשען רגשי ואינם נופלים בחשיבותם מן הדטריות הפועלות. אנרלט זוכית עם אוניס נר- לות הוא הנחזיל לפרט לראשונה את תחרות הבית. השייכות. האנרלט. אני גם אינו אנרלט סתם לגבי מוטו: הוא מסמל בעצמו את התמודד מטאפיק ארוך האזנים. שהשיבות מיוחדת גודעת לו

בהוצאת עם עובד הופיעו זה עתה י. ברזלי: זוהר בחצנת אסירים יהודים בצמון הסובייטי פרקי התבלות בתי ברית המועצות מכפנים. מינשים עלידי אתר מסיסה ומגוונה של המפלגה הקומוניסטית הארץ-ישראלית לעשבר. שבידה למעלה מעשרים שנה כתיבסוהר ובמתנההסג- סובייטים. 230 עמודים: 4.70 ל"י

מהדרות חדשות

ד"ר משה מזור: דרכי איש ואשה פרקים במסיכולוגיה של הידידות. התהבה והמין 208 עמודים: 4.25 ל"י

אליעזר שישא: אלברט אינשטיין תולדות חייו ותיאור דמותו של גדול אנשי המדע בזרנו המשיבליים בהסכרת מופלארית של עיקרי תורהו. 272 עמודים: 3.50 ל"י

המחברת: אהבה ופחד. 192 עמודים: 3.50 ל"י

המחברת: אהבה ופחד. 192 עמודים: 3.50 ל"י

שמיר

מבין מסויים. כן, ואמילו מארק- יסס אדוק. המדען, כי כל אטימאליק- יזום אי שהוא מלה אמיתות הסבר- יי צות אף הן המאקרוסיס אי שהוא חור- יי על קיומן תורםמאקרוסיסיים -- ובר- יי על המקרים הוא המרעף... על כל- יי עם -- כך נראה אמרסר בעיני עצמי. יי המאקרוסיס הוא בעיניו -- כאשר -- המילוסופיה של הדור, יתרו מה: יי כבורני -- כובל הוא -- המאקרוסיס אינו פילוסופיה כלבד, והו האקלים של רעיונותיו. המסיבה שמפנה הם יוני- יי קום. והיו הנרקה האמיתית שהגל כד- יי זה אותה כרוח האמביקציות... א -- ואם כך הוא, מה התפקוד ש- יי נשאר לו האקטיסנציואליזם? יי זהו אמת השאלה וסארטר עונה יי עליו כערך כן: המאקרוסיס ציוד כפי- יי פילוסופיה של המוסטורה. אי הוא שבה יי אם האדם (אולי קראת את הנויחב- יי המעיון שבינו לבין הפילוסוף הקומ- יי ניסס הווה נודי, שבספרי של ה- יי התארוני, סוכויה הארסי? והע- יי מא... ואילו האקטיסנציואליזם. לה- יי מן קודתימוצאו היא הישות האנושית ב. המבשית -- הקיום כיון שכן, יי להשלים של המאקרוסיס עלידי פילי- יי סופייתאדם האקטיסנציואליסטי. עד אשר ישב גם הוא 'עלפיק בארסי... יי כך הוא כותב במפורס: 'ברצונ שני- יי יקבל המחקר המאקרוסיסי מוסר אנו- יי ש... יאכד האקטיסנציואליזם את זכית- יי יוסי...'. אי קא הצדה: בין אם יי שיהא המאקרוסיס פילוסופיהאדם של יי שיו ואם לאו (וזה נושא נכבד שלא יי נוכל כהראי לעסקי בו כרען). ובר- יי אתר ברור הוא: פילוסופיהאנושית? אקטיסנציואליסטיה רחוקה מכל פילר- יי סופייתאדם מאקרוסיסית. כרחוק מורה- יי מערסם הן ספרות זו את זו. הורה- יי ככר מאטרס עצמו כשכתב בחיכות עם- יי לומאן: 'אני הינו משומענות בעת- יי יענינה אתה. כי המאקרוסיס התיס- יי סורר מספק פרוש יתירי נכון של- יי הוסיטורה ובי האקטיסנציואליזם נשאר- יי התיסה המבשית היחידה אל הפציאת: יי יהואו מוסין ואמר: 'אינני מתכוון להכחיש את הסתרה. הכלולה בעמדה- יי ו... יי ומהו הסתרה? יי הסתרה הוא ככך. לדעת כי -- יי ראשית -- סארטר מצמצם את המאקרו- יי סיסו למאקרוסיסו היסטורי. בעוד ש- יי תחומיו רחבים יותר, ויש בו גם מ- יי פילוסופיההסבע. ויש בו סמנים כי- יי מאקרוסיסו ידאלקסי? שנית -- גם כי- יי תחובי הוסיטורה אין להשלים בין- יי תפיסת האדם האקטיסנציואליסטי. ש- יי הוא אינסטרורית. סובייקטיביסטי ואבי- יי יומדיאליסטי. עצם קיומו של האדם. יי הסיסלי עלולם זה ועיין. הוא להתיסה- יי יסור המראגיה האנושית. לבין התיסה- יי המאקרוסיסית שבתוכה האדם התברר. יי שהוא יוצר הסיסטיה יחודת כאחד- יי כמבול של יחסי התבררה. כדבריו של- יי נקמשן בעמ' 9